

Ahmet Ümit:

“Kitaplarımı okurken film izliyormuş izlenimine kapılırsınız.”

10 Mayıs 2005 tarihinde seçmiş olduğu Seven (Yön: David Fincher, 1995) adlı filmle Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu olan, Türkiye'nin önde gelen polisiye roman yazarlarından Ahmet Ümit, gösterim öncesinde, filmin teması ve yapısı ile polisiye roman türünün arasındaki benzerlikler hakkında konuştu. Polisiye kurgu, suç ve insanın var oluşu üzerine bilgi ve birikimini izleyicilerle paylaşan Ahmet Ümit, içinde bulunduğu televizyon sektörü hakkındaki görüşlerini Yamaç Okur'un moderatörlüğünde anlattı.

Ahmet Ümit: Polisiye gerilim kitapları yazıyorum, biliyorsunuz. Karanlıkta Koşanlar ve Şeytan Ayrıntıda Gizlidir adlı televizyon dizilerini yaptık. İzlediğim pek çok polisiye film var fakat Seven'in bende çok özel bir yeri var. Şu nedenle özel bir yeri var; eğer aramızda kitaplarımı okuyanlar varsa tarzımı bilirler. Benim için polisiye kurgu -gerek filmde gerek tiyatrodaki- 'kapalı bir odada işlenen cinayeti kim işledi?' sorusu değil buradan yola çıkarak cinayetin sosyo-ekonomik, psikolojik, tarihsel ve ideolojik -modernizmin ya da post-modernizmin hayatı anlamak için oluşturduğu ne kadar neden varsa- boyutlarıdır. Seven filminde bence bu var. Bir seri katil hikayesi anlatılıyor. Her şey birer klişe gibi; deneyimli, yaşlı polis ve deneyimsiz, genç polis. Buradan yola çıkarak insanlık hakkında, uygarlığımız hakkında, uygarlığın tıkanması hakkında bir sorunsalı bize sunuyor. O iki polis artık deneyimli-

deneyimsiz polisler olmaktan çıkıyorlar; bir tanesi 'hiçbir şey yapamaz' noktasına gelmiş, silik bir karaktere dönüşmüş. Suçla mücadele ediyor, ama sokakta her gün birileri ölüyor, suç her yeri sarmış durumda ve cinayet masasında bu deneyimli ve becerikli polis -Morgan Freeman'ın canlandığı- William Somerset adlı karakter katili bulsa bile hiçbir şeyin değişmeyeceğine inanıyor. Brad Pitt'in canlandığı David Mills; hem kendi mesleğinde bir şey yapabileceği, hem de dünyanın değiştirilebileceği umudunu taşıyan bir karakter. Bu iki karakterin seri katili ararken sergiledikleri mücadeleyi görüyoruz. Bu arada David Fincher'in gerçekten ustaca kullandığı yağmurlu ve karanlık atmosfer -polisye romanlarda ve filmlerde gördüğümüz- kenti binalardan oluşan bir ormana çeviriyor ve biz bu atmosfer içerisinde yaşıyoruz. Bu atmosfer içerisinde, insanların yarattığı bütün kültürlerin - gerek Hıristiyanlık gerek Hıristiyanlık öncesi dönemin- ve edebiyatın ortaya koyduğu eserlerin nasıl olup da bir seri katil tarafından referans olarak sunulduğunu görüyoruz. Bütün bunlar bir yazar olarak ilgimi çekiyor, çünkü romanlarımda ve dizi senaryolarımda bunu yapmak istiyorum. Edebiyatçıların ve tüm sanatçıların asıl görevinin; insan benliğine bir yolculuk yapmaya ve insanı açıklamaya çalışmak olduğuna inanırım. O zaman 'insanı doğru tanımlamak' diye bir mesele ortaya çıkıyor. Ne yazık ki insanlığın değişik periyotlarında -Rönesans'ta bile; ilerleme açısından Orta Çağ karanlığından sonra çok önemli bir dönemdir- insan yanlış tanımlanmıştır. İnsanı iyinin, güzelin, zekanın ve olumlunun temsilcisi olarak sunmuştur. Oysa bu eksik bir tanımlamadır. Çünkü Rönesans Dönemi'nden sonrasına, özellikle 20. yüzyıla baktığımızda öyle olaylar var ki insanın iyi olduğu kadar kötü, yaratıcı olduğu kadar yıkıcı olduğunu gösterir. Biliyorsunuz İkinci Dünya Savaşı'nda 60 milyon insan öldü ve bu 60 milyon insan yine insanlar tarafından öldürüldü; Marslılar ya da Şeytan tarafından değil. Öldürenlerin hepsi bir ideoloji adına hareket ediyorlardı. Mesela Hitler, üstün ırk, ari ırk gerçek insanlığı oluşturacak ve mutlu bir dünya yaratacak

düşüncesiyle 60 milyon insanın ölümüne neden oldu. Böyle baktığımız zaman insanı doğru tanımlamanın bir kere daha önemi ortaya çıkıyor. O zaman insanın, iyi olduğu kadar kötü, yapıcı olduğu kadar yıkıcı, masum olduğu kadar katil olduğu ortaya çıkıyor. Polisiye romanı seçmemde ve suçu kendime eksen almamda asıl neden budur. İnsanı doğru anlatmanın olanaklarını, polisiye roman ve suç çok fazla veriyor. *Seven* filmi de benim için bu açıdan önemli.

Yamaç Okur: Polisiye roman size iyi bir malzeme sağlıyor olmalı.

Ahmet Ümit: Kesinlikle çok iyi bir malzeme sağlıyor. Ben 1960'da doğdum. 78 kuşağı denilen kuşaktanım. Bu kuşaktan olmayı ayrıcalıktan saymıyorum ama tanımlamak için söylüyorum. Çok sert bir hayat yaşadım; kaçmaca, kovalamacı, polisle kavga, karşı gruplarla kavga, yaralama, yaralanma, bütün bunların hepsini yaşadım. Sonra yazmaya başladığım zaman 'polisiye roman yazıyorum.' diye başlamadım aslında. Bir baktım ki polisiye roman çıkmış ortaya. Roland Barthes'in: "Yazarların kişisel tarihleri onların üsluplarını belirler" diye bir lafı vardır. Yaşadığım hayat da benim üslubumu belirliyor. Tabii o kuşaktan olduğum için 'edebiyatın bir misyonu olmalı' düşüncesiyle hayatı algılamıştım. Elbette politikanın ya da herhangi bir ideolojinin açıklanması görevini göremez. Bu edebiyatı sınırlar, hapseder, daraltır ve gerçek işlevinden uzaklaştırır. Ama öte yandan, bilimden farklı olarak edebiyat ve sanat hayata bütünsel olarak baktığı için -bilim, hayatı anlamak için parçalamak durumundadır- hataları daha fazla görme şansına sahibiz. Dolayısıyla bu bakış açısı, hataları gösterme sorumluluğunu ve misyonunu yazara yüklüyor. Bu, toplumsal dönüşüm için de önemli bir şey. Polisiye roman yazmaya başladığımı fark edince -tabii o zaman dünyayı değiştireceğiz, dünya daha iyi bir yer olacak gibi kaygıları olan genç bir adamım- ikinci sınıf edebiyat olarak adlandırılan eserler yazdığım için kaygılanmaya başlamıştım. Çünkü bu türün örnekleri belliydi. "Hayatın monotonluğundan sıkılmış İngiliz orta sınıfı Agatha

Christie okuyordu. Sherlock Holmes: Eğlenceli, keyifli ama bir şey anlatmıyordu. Georges Simenon psikolojik tahlillere giriyor ama o kadar derin değil” diye düşünürken okumaya başladım ve okuduğumda başka bir kaynakla karşılaştım. Bu yazarlar polisiye metnin kurgusal alandaki ilk temsilcileri. Okumaya başladığımda fark ettim ki; polisiye romanın başka bir kaynağı var ve bu kaynak çok entere-san, ilk polisiye metni yazan varlık: Tanrı. Tevrat, Habil-Kabil cinayetinden bahseder. İki kardeş var, ikisi de Tanrı’yı severler ve ona taparlar. Bunlardan biri ötekini kıska-nır ve öldürür. Tevrat’ta şöyle geçer: “Tanrı katile sorar: Kardeşin nerede? O da “Ben kardeşimin bekçisi miyim? der. Tanrı: Kardeşinin kanı seni çağırıyor” der. Kaderimizi belirleyen Tanrı, bir kardeşi ötekine öldürttü ve bu metin-den yola çıkarak kıskançlık duymanın kötü bir şey oldu-ğunu anlatmak istedi. Kurgusal metnin dışında karşılaştığım ilk metin buydu. Ardından başka bir metin çıktı karşıma; Sophokles’in Kral Oidipus adlı tragedyası. Freud’un da üzerine bir tez oluşturduğu Kral Oidipus, başlı başına polisiye bir metindir. Oidipus kral olmuştur. Kente bir lanet çökmüştür; susuzluk ve veba vardır. Tabii bunların hepsi Tanrılar ile ilintilidir ve birisinin bunları yapmış ol-ması gerekir. Oidipus bunları araştırır ve bulduğu kişi kendisidir. Çünkü öz babasını öldürmüş ve annesiyle ev-lenmiştir. Kendi kanından birisiyle cinsel ilişkiye girmiştir, bu insan neslini tehlikeye atacak bir durumdur çünkü ye-ni doğacak çocuklar sakat doğacaktır. İnsanlar, mağara-larda yaşarken aynı mağarada yaşayanlar arasındaki cin-sel ilişkiyi yasaklamışlardır. Deneyimleriyle, çocukların sakat doğduğunu öğrenmişlerdir. Başka mağaradakilerle cinsel ilişkiye girmenin ve üremenin daha sağlıklı oldu-ğunu kavramışlardır. Oysa Oidipus, bir yandan kralı ve ba-bayı öldürerek toplumun getirdiği ahlaki yasağı, öte yan-dan doğanın yasağını ortadan kaldırmıştır. Ondan sonra başka bir yazarla karşılaştım. Yine baba katillliği üzerine yürüyen, babasının, kendi kardeşi tarafından öldürülme-sine duyduğu tepkiyi anlatan Shakespeare’in ölümsüz ese-ri Hamlet. Orada da yine kralı öldürmek, kralın yerine

geçmek, kralın yerine geçecek oğlun bunu kaldıramaması ve varoluşunu sorgulaması konuları işlenir. Shakespeare'in Macbeth'inde de aynı şekilde bir kralın öldürülmesi yani cinayet konusu işlenmiştir. Macbeth'te kullanılan şu cümleyi herhangi bir polisiye romanda duyabilirsiniz; "Bir ihtiyardan bu kadar kan akacağı kimin aklına gelirdi ki!" Hatta İngiltere'de Hamlet'in Sherlock Holmes kıyafetinde oynandığını hatırlıyorum. Ardından Fyodor Mikhailoviç Dostoyevski gelir. Özellikle Karamazov Kardeşler'de baba katillliği meselesi yoğun olarak yer alır. Bu kitapların hepsinin ortak özelliği; cinayetlerden ve suçtan yola çıkarak insanı ve hayatı anlamayı, algılamayı ve var oluşumuzu sorgulamayı amaçlamalarıdır. Kurgusal kaynakları oluşturan Edgar Allan Poe, Agatha Christie, Sir Arthur Conan Doyle ve Georges Simenon gibi yazarlar bir tarafta, diğer tarafta Tanrı ve kutsal kitaplar ya da Sofokles, Shakspeare ve Dostoyevski gibi kaynaklar vardır. O zaman bulduğum çözüm şu oldu; bu ikisini birleştirmek. Suç ve Ceza'yı okuduysanız bilirsiniz, bir yandan heyecanlı bir cinayet romanı okuyor gibiyken, kahraman birden vicdan azabına kapılır ve cinayeti işlediğini itiraf eder. Oysa hiçbir polisiye romanda bu yoktur. O sarkmayan sağlam kurgu içerisine felsefi sorunları, psikolojik ve tarihsel sorunsalları yerleştirmeye başladı. Benim romanlarımda esas olarak yaptığım buydu. *Seven*'a tekrar dönecek olursak; David Fincher'ın da aslında bunu yaptığını görüyoruz. Bizi bir yandan soluk soluğa bir seri katil hikayesi ile karşı karşıya bırakıyor, öte yandan, varoluşsal sorunla ilgili yedi büyük günah ortaya dökülüyor. Yedi büyük günahın temelinde büyük bir entrikanın içerisine giriyoruz, bir seri katilin peşinden koşmaya başlıyoruz. Ernest Hemingway'in bir sözü vardır: "Dünya uğruna dövüşülmeye değer bir savaş alanıdır." Filmde de kovalamacanın sonunda Somerset de şöyle söyler: "Uğruna dövüşülmeye değer mi belli değil ama Dünya'nın bir savaş alanı olduğu kısmına katılıyorum." *Seven*'in çekildiği döneme baktığımızda post-modern düşüncenin doruklarda olduğunu görüyoruz. Filmin post-modern bir felsefi yapıya ve düşünce-

ye sahip olduğunu söylersek sanırım yanılmış olmayız. Çünkü orada da bir çözümsüzlük, kapalılık, artık insanlığın geleceğine dair, iyi ve güzel olacak şeylere dair genel bir umutsuzluk havası vardır. Gerçi bir sanat yapıtında mesaj aramanın ne kadar doğru olduğu tartışılır ama filmin 'Belki de bir şey yapmamak daha iyidir' diye bir mesajı olduğundan da söz edebiliriz.

Yamaç Okur: Filmi sinemada mı izlemiştiniz?

Ahmet Ümit: İlk sinemada izledim. On kere falan izlemiştir. Aslında filmi bir kaç şekilde izliyorsunuz. İlkinde izledim ve çok şaşırđım çünkü hiç beklemediğim bir şeydi ve çok sevdim. İlk kopyalar çok karanlık kopyalardı. Sonra televizyonda izledim ve daha sonra DVD'sini izledim. Bir süre sonra, filmi kendimce yorumladıktan sonra -kendimce yorumlamak diyorum çünkü karşımda bir sanat yapıtı var ve sanat yapıtının doğru yorumlanması diye bir şey yoktur. Kaç milyon kişi izlerse o kadar yorumu vardır ve herhangi bir yorumun doğru ya da yanlış olduğu sonucunu çıkarmak doğru bir şey değildir. Bir sanat yapıtı olduğu için hep bir belirsizlik vardır- iyi bir film nasıl olabilir üzerine bir düşünceye kapılarak izlemeye başladım. Film polisinin bütün klişelerini kullanıyor. Klişeleri kullanarak yeni bir yapıt yaratmayı başarıyor. Bu aynı zamanda *Casablanca* (Yön: Michael Curtiz, 1942)'da da vardır. O da klişelerden oluşan bir filmdir ama bütün bu klişeleri birleştirerek yepyeni bir yapıt ortaya çıkarmayı başarmıştır. Bunun Türkiye versiyonu da *Arabesk* (Yön: Ertem Eğilmez, 1989)'tir. Filmin renginin seçimi, müzik seçimi -belki müziksizlik- Brad Pitt'in acemi çaylaklığı, bir yandan gücü elinde tutmak istemesi ama öte yandan o masumluğu ve saflığı bütün bunlar çok iyi düşünülmüş ve çok iyi kotarılmış. Filmde ilk cinayet, dikkat edersek, çok ayrıntılı anlatılır. Bütün polisiye romanlarda veya filmlerde bu önemlidir. Polisiye roman yazarları ve polisiye filmciler, seyirciye bir vitrinler galerisi sunar. Aslında oraya girdiğinizde bir insanın öldürülüşünü görürsünüz ama bu öldürülüş kaba saba değildir, inceden inceye bir sanat yapıtı

oluşturulur; bizde dehşet ve hayret duygularını uyandırmak için yapılan bir şeydir. Aslında bunu mümkün olduğunca kullanmadan başarılı olabilirse daha iyidir ama itiraf etmek gerekirse bu filmde çok lezzetli.

Yamaç Okur: Sinemayla ilişkiniz nasıl başladı? Yazarlığın dışında bir seyirci olarak 1960'ların ve 1970'lerin sineması size nasıl bir birikim sundu?

Sinemayla çok yakın bir ilişkim var. Kitaplarımı okurken film izliyormuş izlenimine kapılırsınız. Çok film izlediğim için de muhtemelen üslubuma yansımıştır. O açıdan çok iyi bir izleyiciyim. Türk sinemasıyla ya da Türk televizyonuyla ilişkim ise sinemacıların beni bulmasıyla başladı. Hiç beklemediğim bir andı. İlk polisiye romanım *Sis ve Gece* (1996) yayımlandı. Bir gün telefonum çaldı ve birisi “Türkiye’nin en büyük yazarıyla mı konuşuyorum?” diye sordu. “Siz kimsiniz?” dedim, “Sinan Çetin” dedi. Benimle film yapmak istedi. Böyle tanıştık. İki yıl sonra, *Yeni Yüzyıl Gazetesi*’nde pazar günleri polisiye öyküler yazdığım sıralarda telefonum çaldı. Arayan Türker İnanoğlu’ydu. Televizyon işi yapmak istediğini söyledi. Aradan bir kaç yıl geçti. Uğur Yücel bir dizi film projesi için aradı. Sonra TRT’den aradılar. Bunda da görsel yazmamın etkisi var. Bir de polisiye romanla sinema arasında bir ilgi var, aslında bu ilginin temel kaynağı kurgu. Sinemada da, polisiye romanda da kurgu çok büyük bir önem taşıyor. Kurgunun sağlamlığı, kurguyla oynamak, kurguyu bozup yeniden kurmak – *Memento* (Yön: Christopher Nolan, 2000)’da olduğu gibi- çok önemlidir. Çünkü polisiye roman, klasik anlamda söz edersek, 1841 yılında *Morgue Sokağı Cinayeti* (Edgar Allan Poe, 2003) ile başladı. O günden bu yana, 160–170 yıldır sürekli kurguyla oynanıyor. Önce katil baştan söyleniyor, bazılarında ortada söyleniyor bazılarında ise sonda ortaya çıkıyor. Bir zekâ yarışı, zekânın son sınırlarına kadar gitme meselesi. Türk sinemasının kurguya ve senaryoya ihtiyacı var. Hepsinden önemlisi, sermayeye ihtiyacı var. Çünkü sinema -çok az parayla çok başarılı filmler çeken bazı sinemacıları bunun dışında tutsak da- bir

sanayi ve paraya ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden senaryo yazarları yetişmiyor, çünkü senaryo yazarlarına çok az para veriliyor. Hele televizyon dünyası korkunçtur, bedavaya çalıştırılıyor çocuklar. Böyle olunca da kimse senaryo yazmak istemiyor.

Yamaç Okur: Aslında burada bir tehlike var. Kitaplarınızı çok sinematografik bir anlatımla yazıyorsunuz ve muhtemelen yapımcılar da sizi arıyorlar. Birilerinin kitabınızı alması, senaryo yazması ve dolayısıyla kendi kitabınıza yabancılaşma tehlikesinin farkındasınızdır. Bu sizi korkutuyor mu?

Ahmet Ümit: Öyle düşünmüyorum. Edebiyat metni yazıyorum ve edebiyat metninden esinlenilerek başka bir sanat yapıtı ortaya çıkarılıyor; sinema yapılıyor. O sinema benim sinemam değil. Ben çektiğim zaman, benim sinemam olacak. Filmi Sinan Çetin çekiyorsa Sinan Çetin'in filmidir. Sis ve Gece'yi kötü çektikleri zaman benim yazılarım uçmuyor. Kitabı okuyan izleyici, filmi beğenmezse ben kazanıyorum. Başka sanat alanlarını; sinemayı, tiyatroyu besleyen bir yazar oluyorum ve bundan büyük keyif alıyorum. Film meselesine gelince; daha fazla insan beni tanımış oluyor. Bende bir hayal kırıklığı olmuyor. Onlar kötü film çektiği zaman, yazılarım uçup onların çektiği film iyi olsa, o zaman hayal kırıklığı yaşadım ama bu olmuyor. Dolayısıyla Türkiye'de sinemanın edebiyata çok ihtiyaç duyduğunu düşünüyorum.

Uzun metrajlı senaryo yazma gibi bir planınız var mı?

Evet, var. Kafamda, *Seven*'dan esinli, bir seri katil ile bir polisin adeta düelloya dönüşen karşılaşmaları üzerine 13 bölümlük bir dizi film fikri var. Bir de 50 yaşıma gelince film çekmek istiyorum. Ama Sis ve Gece'yi, Patasana'yı (2000), Bir Ses Böler Geceyi'yi (2003) çektikleri zaman sadece benim eserimden yola çıkarak bir film çekmiş oluyorlar. Yönetmeni tamamen özgür bırakırım. Hiçbir şartım yoktur. Sadece, filmin iyi olması için, senaryoyu okuyup

fikir veririm. Yazdığım kitabın ruhuna uygun bir film çıkarsa çok sevinirim.

Kimler sizin kitaplarınızı filmleştirse hoşunuza giderdi? Polisiye türü Türk sinemasında çok işlenen bir tür değil.

Öyle yönetmenler de yok. Hollywood sineması bizim yönetmenlerimizi çok etkiliyor. Polisiye denildiği zaman Amerikan aksiyon filmlerini anlıyorlar. Özellikle Tarantino filmlerinden esinlenerek filmler yapıyorlar. Oysa o bile bu işleri bıraktı, bambaşka yerlere gitti. *Kill Bill* (Yön: Quentin Tarantino, 2003) ile en uç noktaya geldi. Bu açıdan beni çok anladıklarını düşünmüyorum. Turgut Yasalar Sis ve Gece'yi yeniden çekecek. Onunla fikir birliği içerisindeyiz. Bir Ses Böler Geceyi'yi, Cenevre televizyonunda çalışan Ersan Arseven -60 yaşında, yıllardır televizyonculuk ve sinemacılık yapmış ama kendi filmini çekememiş ve hayatını bu işe adanmış bir kişi- çekmesi beni mutlu eder çünkü bu insanlar iyi iş yapmak isteyen insanlar. Öteki türlü şu çeksin diyemiyorum ama David Fincher çekmek isterse olur. Onunla da şu sorun çıkabilir: Doğu toplumuyuz, o yüzden, bizi ne kadar anlarlar o konuda çok kuşkuluyum. Kitaplarım yurt dışında yayımlanıyor. Birisi çıkıp kitabın filmini çekmek istese gerçekten bu sorunla karşılaşmak mümkün. Belki Avrupa'dan olabilir. O nedenle seçim yapmak zor. Beni mutlu edecek tek bir şey var; kendi romanımı kendim çekmem.

Eski yazdığınız bir eseri mi yoksa sıfırdan yazılmış bir eseri mi çekmeyi planlıyorsunuz?

Tabii ki özgün bir şey olacak çünkü kimse çıkıp da bana para vermez. Türkiye'de benim tarzımda iyi film çekmek için en az -Nuri Bilge Ceylan'ı dışında tutuyorum- 1 milyon Euro lazım. Bu işi gençlerle yapmak istiyorum. Çünkü deneyimler insanların alışkanlıklar ve klişeler kazanmasına yol açıyor. Deneyimin dezavantajı budur. Olayı iyi anlamış, iyi kavramış ve iyi motive olmuş genç insanlarla -tabii onlara nasıl bir şey istediğimi anlatıp, onlara da uy-

yorsa, böyle bir şeyden zevk alacaklarsa ve bu iş onları da mutlu edecekse- çalışmak her zaman daha iyidir. Sinema okuyan, sinema çalışan gençlerle bir arada olmak, onlarla beraber bütün bu yapıyı kurmak daha anlamlı ve daha güzel olacaktır.

Yamaç Okur: Uğur Yücel ile son zamanlarda yakın çalıştınız. Uğur Yücel'in sinemasını nasıl buluyorsunuz?

Ahmet Ümit: Uğur'u beğeniyorum. Özellikle *Yazı Tura* (2004) adlı filmini çok beğendim. Bence sanatta önemli olan yeni olanı, biricik olanı aramaktır. Başarıyı garantilemiş, gişe getirecek, seyircinin beğenisini toplayacak işler yapmak sanatta korkaklıktır. Size büyük bir başarı sağlayabilir, box office olabilir ama bunun hiçbir önemi yok. Uğur bunu yapan yönetmenlerden bir tanesi, o açıdan çok takdir ediyorum. Yeni bir şey yaparken de sorunlar oluyor ama yapıt ölü doğmadıkça hiçbir problem yoktur. Diziler için de geçerli bu. Karanlıkta Koşanlar'da ve Alacakaranlık'ta çok farklı işler yaptık. Özellikle Karanlıkta Koşanlar çok başarılı, yepyeni, adeta sinema tadında bir işti. O açıdan Uğur'u başarılı buluyorum ve çok daha iyi işler yapacağına inanıyorum.

Genel olarak sizin *Seven* ile olan ilişkinizi ele aldık. Umarım 5 yıl sonra yönetmen olarak ağırlama lüksümüz olur.

Umarım. Sis ve Gece önümüzdeki sezon başlayacak; Kültür Bakanlığı'ndan fon çıktı. Almanlardan bir destek gelmesi durumu var. Ağustos'ta Sis ve Gece Almanya'da yayınlanacak, belki öyle bir birliktelik de olur. Ben de çok merak ediyorum nasıl bir şey çıkacak diye.

En beğendiğiniz yönetmenler, filmler, bu türe dair sevdiğiniz filmler üzerine konuşalım. Mesela, *Seven* olmasaydı hangi filmi seçerdiniz?

Hemen söyleyebilirim; *Olağan Şüpheliler'i* (*The Usual Suspects*, Yön: Bryan Singer, 1995) çok severim. Kevin Spacey'nin oynadığı, çok büyük hayranlık duyduğum *L.A.*

Confidential (*Los Angeles Sırları*, Yön: Curtis Hanson, 1997) ve *Malta Şahini* (*The Maltese Falcon*, Yön: John Huston, 1941) vardır. Çok eski polisiye filmlerden bir tanesi olarak Alfred Hitchcock'un *İp* (*Rope*, 1948) adlı filmi ve klasiklerden yine Hitchcock'un *Psycho* (1960) filmini çok severim. Bizim yönetmenlerimizden saymam gerekirse; Nuri Bilge Ceylan'ı çok beğenirim ve filmlerini mutlaka izlerim. Zeki Demirkubuz'u beğenirim. Genç sinemacıları çok umut verici buluyorum ama bence yeni çıkacak sinemacılar daha iyi olacak. Çünkü Amerikan Sineması'nı reddetmek mümkün değil. Yeni kuşak, bizim sinemamızla Amerikan Sineması'nı, Avrupa Sineması'nı, İran Sineması'nı ve son dönemde atağa kalkan Uzakdoğu Sineması'nı birleştirebilecek.

Salonda kısa film çekenler olabilir. Sizin hikayelerinizden yararlanmak isteyebilirler. Onlara söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?

Tabii ki, böyle işlere hiçbir şey istemeden destek olurum. Bana haber vermeleri koşuluyla çekebilirler. Çok pahalı bir yazarım, çok para istiyorum, ama kısa film çekmek isteyen genç sinemasever arkadaşlarımızdan hiçbir şey istemiyorum.

Ahmet Ümit Kimdir?

1960 yılında Gaziantep'te yedi kardeşin en küçüğü olarak dünyaya geldi. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1983 yılında ilk öyküsünü yazdı. Yazın yaşamına öyküyle başlamasına rağmen ilk yapıtı 1989 yılında yayınlanan Sokağın Zulası adlı şiir kitabı oldu. 1990 yılında bir grup edebiyat tutkunuyla 'Yine HİŞT' adlı kültür sanat dergisini çıkardı. 1992 yılında yayınlanan ilk öykü kitabı Çıplak Ayaklıydı Gece (1998), yayınlandığı yıl 'Ferit Oğuz Bayır Düşün ve Sanat Ödülü'nü aldı. Bu kitap Ahmet Ümit'i yazın dünyamıza tanıtan ilk kitap olma özelliğini de taşıyor. 1994 yılında Bir Ses Böler Geceyi adlı uzun öykü kitabı, ardından da Masal Masal İçinde adlı çocuk kitabı yayınlandı. Bu yıllarda Ahmet Ümit, polisiye romanlar üzerine inceleme-tanıtım yazıları kaleme aldı. Kitaplarının tümünde varolan gerilim duygusu ise Sis ve Gece adlı polisiye romanında kendini tümüyle dışa vurdu.

Eserleri

- Sis ve Gece (1996)
- Kar Kokusu (1998)
- Çıplak Ayaklıydı Gece (1998)
- Masal Masal İçinde (1998)
- Agatha'nın Anahtarı (1999)
- Patasana (2000)
- Bir Ses Böler Geceyi (2001)
- Kukla (2002)
- Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2002)
- Beyoğlu Raprodisi (2003)
- Aşk Köpekliktir (2004)
- Başkomser Nevzat, Çiçekçinin Ölümü (2005)
- Kavim (2006)